

„Смърт!“ към вика за прослава е в синхрон с отбулването на тялото и прибулването на погледите. Ефектът на „голата истина“ може да преобърне света, а при преобръщането традиционните опори изпадат в безтегловност, разлетяват се както торбите с харзували в „Луд гидия“.

Цялата мрачна строгост на съденето изчезва, погълната от стаения дъх на прозрението и екзалтацията на полученото откровение. Но текстът подсказва и още нещо – тълпата, която е наричала Хиперид „безумен“, сама о-безумява и в нощта се носи „безумний вик от хиляди гърла“.

Безумието като обратното на нормалността иска друго гледане, друго мислене, друга логика и други правила и отново, както и в „Луд гидия“ аксиологията на безумието (в текстовете) е тази на универсалността, на божествеността.

Мястото на съда – онова „там“, където е „съвета на мъжете“ – опустява, за да се запълни пътят към храма на Афродита и може би да се изпълни самият храм.

Така е блокирана присъда, която изначално не може да бъде произнесена, тъй като, както и по отношение на музиката, трябва да бъде осъдена хубостта. А тя не може да бъде съдена за това, което е, т.е. поради самата себе си, могат да бъдат съдени нейните употреби и опити да бъде прилагана за или против някакъв наличен ред.

Да се отсъжда кое е красиво и кое не, естествено, освобождава присъдата от напрегнатата ѝ разпънатост между живота и смъртта. Наред с това обаче, мерналият се в съзнанието на Фрина труп на Лая отмества тежестта от красотата сама по себе си и сама за себе си към друг проблем, но блясъкът на хубостта отхвърля възможността за отсъждане. Въпросът за консумативното и естетическото отнасяне се ангажира с различни оценявания на красотата и с различен тип присъди.⁶

Разбира се, в „Луд гидия“ и във „Фрина“ са важни и първоначалните съпротивителни реакции на различните общности срещу нежната, но безапелационна власт на музиката и скулптурата и опитите необяснимото да бъде санкционирано чрез рационализиране на въздействието му, т.е. описването му в друг модус. И в двата случая обаче общността се вдава в изживяването, вместо да се опитва да забрани или унищожи източника на магическото въздействие.

До този момент в „Епически песни“ съдът на хората се е сблъскал с необяснимите феномени на изкуството. Следващата проблемна точка е разположена другаде, защото става дума за свободата.

⁶ Ако критиката съпоставя Фрина с Албена на Й. Йовков в едни аспекти, то е видима тоталната несъпоставимост на героините и ситуациите в други.